

דויד מרגלית אינו שוויצר. הוא לא יודע לדחוף

את עצמו. אבל תוכניתו ברדיו היא מס' 1

ורושמת. נראה פיתאום מתלהב. יש לו הומור ערין והוא משתמש בו, אבל בכל פעם, לפני שהוא אמר בדיחה טובה נגד מישהו או בעד מישהו, הוא אמר לי: "עובי רגע את העט שלך. כל הזמן את כותבת".

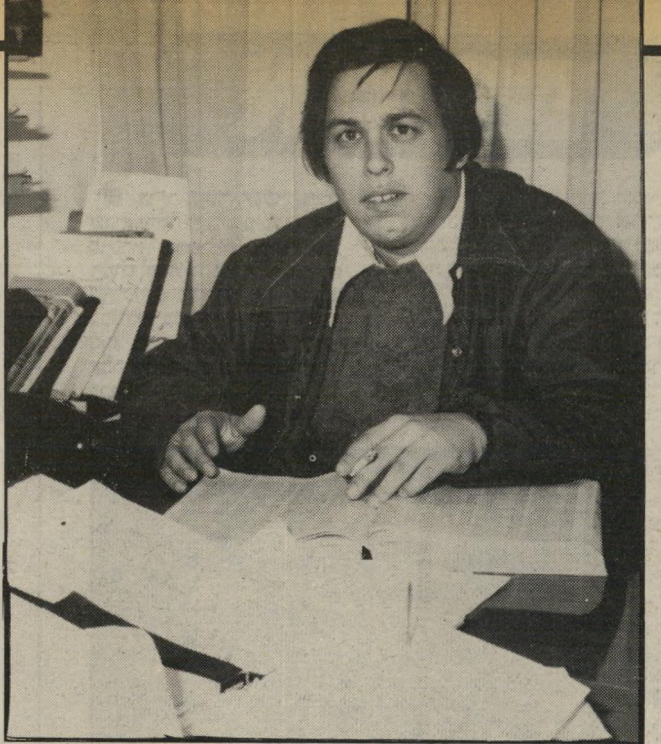
מעצבן אותו שלגל"ץ יש דימוי של תחנה חופשית. מה זה תחנה חופשית — שליסי שריד יש שם פינה ועל מה מדבר שם יוסי שריד? על דעותיו? לא! על תיאורו! כשיוסי שריד רוצה לדבר על תחרות יהודית, הוא נא לכל צבעי הרשת.

הוא אומר לי להניח את העט ומסביר לי כשיא הרצינות: "אני רוצה להגיד לך, שכל מה שאני אומר על גידעון לביארי אולי זה לא אור בייטקיבי, אבל זה לא מעניין אותי, כי אני פשוט אוהב אותו. כל הזמן אנחנו ביחד, לאורך כל הדרך. הוא מעל ואני מתחת".

הם עשו ביחד את הטור השבועי, את הנושא בטיפול ואת בינינו לבין עצמנו. לביארי עורך ומגיש, ומרגלית כתב.

התייחסות פוליטית חזקה, מבלי להיות שייכים למפלגה מסוימת. ככל פעם הצביעו בכית למפלגה אחרת, ובכל פעם דיברו על זה והתווכחו על זה. "אפילו סבתא שלי, שכל החיים שלה קראה דבר, הצביעה ליכוד בפעם האחרונה, ואחר כך מתה".

מישפחה טובה וחמה. חברים שלו אומרים עליו, שאם הוא לא היה נולד במישפחה כזאת, היה בוודאי יוצא פירחה. "למה?" אני שואלת. "ככה" הוא עונה.

התוכנית המפיקה

איתו הדבר לגבי הרב חיים רוקמן. חופשיבטי יוכלם יש בקול ישראל, והדימוי נשאר לגל"ץ".

הוא מזכיר לי את השערויה שפרצה בגל"ץ כשדן שילון אמר "פלונטר". אף אחד בקול ישראל לא היה עושה מזה עניין.

התוכי הרפולי

הוא לא אומר שאין לחצים. הרי הוא לא אידיוט. אבל הלחצים אף פעם לא מגיעים אליו, כי יש לו גידעון לביארי, שהוא בלסזעועים מעולה. כל פעם שהוא מזכיר את גידעון, הוא מבטיח לי שזו הפעם האחרונה. והו. די. אני אמרתי שוב גידעו?"

דויד מרגלית ואשתו רפול אמר: "אתה תוכי שהיה מאושפז במזרע"

לפי דעתו, על הטלוויזיה יש לחצים פוליטיים יותר חזקים מאשר על הרדיו, כי תשומת-הלב של הוועד המנהל מתרכזת בהם יותר, בגלל העוצמה הכבירה של הטלוויזיה.

כיום אין נושא שהוא טאבו ברדיו, הוא אומר, ומביא לדוגמה את הנושא של ההומורסכסואלים. ברדיו מדברים על זה ומראיינים הומורסכסואלים, בטלוויזיה לא רצו להקרין סרט על הנושא. הוא לא יודע למה, אבל זאת עובדה. המשונה הוא שזו בכל זאת אותה רשת-השידור.

אנחנו עושים קצת הפסקה בענייני רדיו. שותים קפה קר. הוא מספר לי על אשתו, מירי, ועל ילדיו, יואב, אורי ויעל. כשהוא נכח הוא אבא נהדר — ככה הוא אמר בעצמו.

החבר הכי טוב שלו הוא אחיו, דן. הם מדברים כמעט ככל יום בטלפון. על עבודה ועל דברים אישיים. כשדן (המשך בעמוד 73)

אחר כך הלכו שניהם לכולבוטק בטלוויזיה, כשהמפיק חנינה אמוץ "נפל עם השטיחים".

אחרי כולבוטק לביארי הלך לנהל את הרדיו, ודויד חזר לתוכניות הטור השבועי ובינינו לבין עצמנו — הירושה שלביארי הוריש לו.

הוא מאוד מרוצה מהרדיו. הוא אינו מסכים שלרדיו אין השפעה בעידן הטלוויזיה. אנשים שומעים רדיו גם כשהם לא יושבים בדיוק מול התיבה. שומעים רדיו במכונית בומן העבודה ובטלויזיה, ויש לכך השפעה מצטברת. בוודאי שהוא גאה שכל ציבועי הרשת זכתה במקום הראשון בסקר.

הוא אף פעם לא השוויץ ולא הכריז שהוא הראשון, והנה בא הסקר וקבע. במיוחד הוא שמח, שרשת ב' נצחה את גלי צה"ל אחרי הרבה שנים.

הוא רוצה שנדבר קצת על ההבדל בין קול ישראל ובין גל"ץ, אז מדברים. הוא מספר ואני מקשיבה

אחרי שגמר את שירותו בלישכת הגיוס, החליט שכל מה שהוא יכול לעשות בעיתונות — אחיו דן כבר עשה, והחליט לפנות לרדיו.

הירושה של לביארי

מה עושה בחור צעיר שרוצה ללעבוד ברדיו? כותב להם מיכתב.

גידעון לביארי קיבל אותי לראיון, וקיבל אותי לנסיון ככתב".

חצי שנה לא נגע במיקרופון. לא כמו היום, שמתחילים לשרד מייד שנכנסים בשער. הוא זוכר את הכתבה הראשונה שעשה על אליפות-שחמט של ילדים. סתם כתבה, לא משהו מיוחד.

גידעון לביארי שמע אותה ואמר לדויד שילך ויקליט ילד המשחק נגד אביו. "ההקלטה הזאת הפכה את הכתבה לשגעונית"

מישהו סיפר לי, שדויד מרגלית, איש קול ישראל, הוא אדם מעניין. למחרת קראתי בעיתון, שהי תוכנית בעריכתו, כל צבעי הרשת, נכחרה בסקר, כמאגזין הרדיו הפרי פולארי ביותר.

טילפנתי אליו והזמנתי אותו לקפה — קפה בלי סוכר, כי פעם הוא שקל 107 ק"ג. וכדי להיות רזה, החליט לוותר על תענוגות-החיים.

בן 33, יליד תל-אביב, אחיו הצעיר של העיתונאי דן מרגלית. כמו כל ילד טוב בגימנסיה הרצליה, כמו כל ילד טוב לא הצטיין בלימודיו, וכמו כל ילד טוב עכשיו הוא לומד באור-ניברסיטה ואולי פעם אפילו יגמור.

דן מרגלית (עם הדוברת רבורה גנני) הסבתא הצביעה ליכוד ואחרי-כך מתה